Ta ubohá země česká,
kletbou dějin sevřená,
ranami a pohromami
o přízeň je stížena.

Jednou na ni přijdou kroupy,
jednou myši, jednou mráz,
a když přece urodí se,
sesobou to ptáci zas.

Ale kroupy, neúroda,
myši, Drozdi, Kohouti
nestačili by přec Čechy
do záhuby vrhnouti.

Aby měly radost' stále,
v zimě, v letě, na jaře,
dobrotivého jim dal bůh,
laskavého císaře.

Ten jediný více vydá
nežli čtyry cholery,
neštovice, defraudace
a podobné maléry.

Trvale jak pijavice
chudou zemi vyssává,
za to všecko národu pak
ještě sprostě nadává.

Padesát pět roků vládne,
odvez peněz na fůry,
a to snésti — k tomu už je
třeba silné nátury.

Jedině v tom kořen mají
všecky české nezdary,
že zlý osud zemi vrhnul
Habsburákům ve spáry.

Naše mládež.

Matka: "Tak starouši, Madle koupíme k Ježíšku na pěkné šaty a Jaroslav dostane kouzelnou svítilnu a kabelku...."

(Malý Jara náhodou to zaslechne a táže se:) "Kabelku? A na co kabelku?"

Matka: "Na co? Na učení!"

Jara: "Já nechci kabelku na učení, já chci kabelku na cigarety!"

Tohle umí každý.

Z vážných věcí nerad sobě
tropím žáké legrace,
Vilémova huba však má
zasloužené vagace.

Šenkýř hostovi: "Tak tu je zajíc. Ještě včera marně utíkal před psy." — "To je možné. Psa se kocour odjakživa bojí."

"Já poručím —!"

To as budou první slova,
až Vilém začne mluvit znova.

Právem lid se diví, co se děje,
že tak rostou ceny petroleje,
neboť stále ještě věří, že je
zákon nějaký též na zloděje.

V řeznickém krámě. První paní: "Dejte mně za dvacet šunky!" — Druhá paní: "A mně za pět párků!" — Řezník (k třetí zvlášť hezké kuchařce; dvorně): "A co ona, holoubku, má na srdci?" — Kuchařka: "Půltřetí libry vepřového sádla!"

Není nad výmluvu. Panička (k muži, který se z lovu vrací): "Jakže? Ty mi neseš zajíce již staženého?!" — Sváteční střelec: "Inu, víš, on jak mne jen zhlíd', tak strachy vyletěl z kůže!"

Drzá zima leze ze všech koutů,
a za dollar uhlí do kornoutu!
Petrolej pak hnedle, lidé zlatí,
v lékárnách jen budou prodávati!
Na hod boží koupit židbec masa
teprv nemožnost je pro chud'asa.
Štěstí ještě, že v té krušné chvíli
provazníci smyčky nezdražili!

Ve Spojených Státech je 1895 žen, které se živí rybářstvím a 3405 kněžských kazatelek. Že se ženy dobře vyznají v lovení a kázání, o tom žádná pochybnost.

Zásada "také-vlastenců".

Vlast nade vše miluj v světě,
když ti — pšenice v ní kvete;
nedaří-li se ti — medle,
miluj třeba hned tu vedle!

Ve schůzi lékařů ve Vídni pravil jeden, že následky prvního kouření bývají: nevolnost, bledost, pot, zvracení. Jen? To já znám ještě jeden: výprask od tatínka. Francínek.

Sultán slíbil bat'uškovi,
poměry že "opraví":
křest'anům teď sahat míní
místo hrdel na hlavy!

Kousavý. Tchyně: "Hled'te, zet'áčku, jak mi ti vrabci žerou z ruky!" — Zet' (pichlavě): "Jo, jo! To je drzá čeládka! Ti se nebojí ani hastroše!"

Mému šenkýři.

Třeba vás tím hodně viním,
přece jen k vám dotaz činím:
neděláš-li jste kdy švarná
praksi svoji ve "drozdárně",
že tak tuze očitě
připisovat umíte?

Dřív dávaly se svatební šaty do truhly, dnes dávají se do zastavárny.

Nový rok začal tentokráte v pátek, což znamená smůlu pro manžílky, příště dlouho "sylvestrující."

Vánoční humor insertní.

Hračky solidního provedení všeho druhu pro chlapce i děvčata, jež za pět dollarů pozlá do každé stanice, vždy za dílně....

V proudu řeči.

Ona: "Jak se ti líbím v tom novém úboru, Jindřichu?"

On: "Že se ptáš, drahoušku! Ty by si se mi líbila, i kdybys na sobě ničeho neměla."

To je to!

A: "Slyšel jsem, že se budeš co nejdříve ženit!"

B: "Ano, jen že bohužel má nevěsta je teprve devatenáct roků stará!" —

A: "A to říkáš bohužel? Čím děvče mladší, tím přece lepší?" —

B: "Inu, ano, ale považ, že věno jí nebude vyplaceno dříve, až bude dvacet čtyři roky!"

Každé proč má své proto.

Ona: "A mohu Vašim slovům skutečně věřiti?" —

On: "Zajisté, má drahá, já lháti neumím — a kdybych i snad někdy řekl slůvko nespravedlivé, nedovedu toho zakrýti; — jsem v obličeji hned celý červený!" —

Ona: "Ach, teď si tedy vysvětluji, proč tak často se červenáte."

Hádanky. Když váží vykrmený vůl 1000 liber ,co váží děvečka, která ho obsluhuje?

(Odpověď: Vodu.)

Co má jen kočka a žádné jiné zvíře na světě?

(Kot'ata.)

Jak říkají v Neapoli novému papeži?

(Pius X.)

Ze školy.

(Stalo se ve středu). Katecheta: "Tak, Pepíčku Musilovic, řekni nám, kolik pak máme Pánů Bohů?"

Pepíček: "Tři!"

Katecheta: "Kluci, smějte se mu, on neví kolik máme Pánů Bohů!"

(Kluci se smějí a Pepíček se stydí.)

(Stalo se ve čtvrtek). Pepíček se hlásí.

Katecheta: "Co pak chceš, Pepíčku?"

Pepíček: "Velebný pane, je Pán Bůh všude přítomen?"

Katecheta: "Ovšem, synáčku, Pán Bůh je všude přítomen."

Pepíček: "A v našem sklepě také?"

Katecheta: "Ovšem, Pepíčku, ve vašem sklepě také!"

Pepíček: "Kluci, smějte se mu — my žádný sklep nemáme!.."

(Kluci se smějí a Pepíček se už nestydí).

Hádanka.

Co je to? Je to bílé a není to bílé, je to škaredé a není to škaredé, je to velké a není to velké?

Je to: Velký pátek, škaredá středa a bílá sobota.

Profesor: "Jmenujte, Pacáku, nějaké město francouzské!"

Pacák: "Kalajs!"

Profesor: "Kalajs, monajs, fedrvajs, plavajs, matajs, bichtajs, sedni si hlupáku a připrav se na husu!"

Z Mikulášského trhu.

Pán: "Rád bych koupil nějakého čerta, ale vy zde máte jen samé maličké."

Prodavač: "I mám také jednoho velikého, milostpane, (ukazuje na ženu), ale toho voni nekoupěj'!"

Z trhu.

Pán: "To velké perníkové srdce bych koupil, ale když ty verše na něm jsou tak hrozné!"

Perníkař: "No jo! Za 40 centů jim nemohu dát srdce se "Sebranými spisy Vrchlického!"

"....A co dělá pan manžel, paní Trdličková? Věčnost už jsem ho neviděla!" "O, zlatá paní, darmo povídat! Já ho na dnešek čekala do rána!" "Ach, pro pána: co je mu?" "Nic mu není, — flamedr je!"

Co také znamená Drozd: darebák rafinovaný ukradal záložnu dlouho.

Skrývačka.

Střelec připravuje se k ráně na dva ptáky: sovu a pštrosa. Kde jsou?

Hodná švakrová.

"Můj bratr má znamenitou mluvící mašinu."
"Tak? Co ho stála?"
"Nic ho nestála. Vzal si ji za ženu."

Smutné.

"Od té doby, co jsem schudl, polovice přátel mne opustila."
"A co ta druhá polovice?"
"Ta ještě neví, že jsem na mizině."

Po krismuse.

Ona: "Však vy si místo mne najdete jinou."
"On: "Není možno! Jak bych mohl na vás zapomenout."
Ona: "O ano, zapomeneta, tak jako jste zapomněl o vánocích."

Po vánocích.

První služka: "Tak co jsi dostala k Ježíšku?"

Druhá: "Ani se neptej! Od milostpána hubičku a od milostipaní hubu!"

Otec: Co tě napadá, Jiříku, tolik si ostříhovat nehty!

"To já schválně, tatínku, aby mi v zimě za ně nemohlo zalezt."

"Koupila-li tvá matka tři libry ryb, libru za jedenáct centů — kolik za ně dala obchodníkovi?"

"Prosím, pane učitel, maminka je vzala na dluh a bude je platit až na prvního."

Věna poeticky: "Fando, skloň svou hlavu k hlavě mé —"

Pepice prosaicky: "Bodejt', abych "je" od tebe dostala!"

Při domácím koncertě přednáší dcera hostitelova větší arii za průvodu klavíru. Jeden z posluchačů (ke druhému): "Tvrdí se, že slečně vězí v hrdle poklady milionů...." Druhý: "Snad by bez této překážky lépe zpívala...."

O ženách, pro ženy.

Že ženy ve starých vlastech čile pracují na vzdělání sebe a lidu vůbec viděti je ze seznamu přednášek, které přednáškové družstvo Jednoty učitelek moravských během této zimy pořádá na schůzích dámských spolků i na veřejných schůzích lidových. Na seznamu nalézají se následující themata: Správné pojetí ženské emancipace. Vliv výchovy rodinné na vývoj svědomí. O lidumilnosti. Úkoly rodinné na vývoj svědomí. Vliv rodiny na mravní výchovu dětí. O pravém vlastenectví. O dívčí výchově. O povznesení mravnosti výchovou coedukační. O výchově dívčího dorostu. O Rusku. Vývoj a cíle ženské otázky u nás Zdravotnictví v rodině. O dívčí akademii v Brně. O celibátu učitelek. Žena v službách obce. O vyšším vzdělání žen. Rodina a škola. O střídmosti. Snahy a cíle ženy pokrokové. Krásno jako prostředek při výchově charakterů. O povznesení neutěšených poměrů národohospodářských. O dětských zábavách a hrách.

• • •

Vídeňský spolek na ochranu zvířat rozeslal ženským spolkům rakouským prosby, aby všemožně pracovaly k tomu, aby dámy nenosily klobouky o krášlované ptáčky a zvláště nikoliv ptáky zpěvavými! Spolek obrátil se i na vládu, aby uvalila velkou daň na takové klobouky. V poslední době uvedena byla do mody při ženských šatech kožešina krtků, vyznačující se krásným, sametovým leskem. Zmíněný spolek vyzývá vládu, aby zakročila proti této modě, aby hleděla působiti proti kožešníkům takové kožešiny hotovícím i proti ženám, jimi se zdobícím. Tyto kroky odůvodňuje spolek užitečností krtka pro polní hospodářství.

• • •

Jak vážnou roli měla úprava vlasů při toiletě řecké dámy, vyplývá z líčení Apulejova těmito slovy asi: "Úprava vlasů již sama o sobě dodává neskrovných půvabů ženám, které se domnívají, že by přese všechen lesk perlí a purpuru, přese vše nejdražší odění zálibu vzbuditi nemohly. Není pohledu příjemnějšího nad ten, když paprskové sluneční v krásných kadeřích se míhají a lesklými odstíny se v nich obrážejí! Což jest krásnějšího nad závitky kadeří, ovívané jemným záchvatem větérku, brzy ozdobené barvitostí zlata neb attického medu, brzy podobné odstínu pohyblivé šíje labutí, zbarvené tu černě jako eben, tam zas jako blankyt oblohy nebo moře?! Což pocit'ujete, když z kadeří těchto, jež páchnou arabskými voňavkami, jež hřeben ze slonoviny čechral, jež zlatá spona, hedvábná tkanice těsně poutá, jako z kouzelného zrcadla milý obraz se noří. Když je vidíte navité obratnou rukou v nesčíslné pletence neb volně vlají po alabastrové šíji!" Což divu, že přísahali Řekové zhusta při kráse vlasů svých žen a milenek. Obyčejně upravovaly Řekyně své vlasy tak, že je sčesávaly na zad a tam v rulík pevně svázali, načež je protkali silnými jehlicemi. Tyto jehlice staly se ostatně pověstnými jinými úkoly, jež časem konaly. Tak vypravuje se, že vojín jeden, jenž zvěstoval v Athénách porážku vojů republiky, jehlicemi těmi byl od fanatických vlastenek k smrti ubodán. Tyto jehlice hrály také smutnou roli ve skvostných budoarech římských paní, jež ubohé otrokyně při strojení s obnaženými ňadry a rameny obsluhovati musily. Dámy spartánské nosily, jako jejich mužové, vlasy volné a nedbale spořádané. U jiných Řekyň nahražoval tuto pásku skvostný diadem zlatý, drahým kamením hojně ozdobený. Mimo to nosívaly anadem, totiž tkanici, závitkovité vlasy objímající. Nejoblíbenější voňavkou k napuštění vlasů byl majorán. Že se Řekyně rády cizím pením zdobívaly, dokazují některé jízlivé poznámky Lukianovy o falešných vlasech. S dostatek známo jest, že také švihácí a krasavice středověku na úpravu svých vlasů dbali. V pozdějších stoletích vyšrouboval ji zvrhlý vkus do krajností v napudrovaných babylonských věžích u dám a obrovských parukách u pánů. O nynějších modách vzhledem k úpravě vlasů zdržíme se všeho úsudku již z té příčiny, poněvadž bychom se při tom negalantnosti dopustiti mohli. Rizhledněm se raději po národech méně civilisovaných Při valné jich většině pozorovati lze horlivou péči o zvláštní úpravu vlasů. Nejrozličnější a nejbizarnější příčesky nalezli cestující po Africe: tamnější národové liší se na mnoze již z dálky úpravou vlasů. Jedni holí si celou hlavu, jiní ponechávají kolem uší půlkruhy vlasů, jiní opět zůstavují na hlavě pouze úzounkou řádku vlasů od předu do zadu. Někteří nosí volné závitkovité kadeře aneb splétají vlasy v mohutné, dlouhé vrkoče. Tlusté Ovambonky zacházejí s vlasy svými jako umělý tkadlec s přízí: natahují je do rámců a půlkruhů, dávají jim podobu vějířů a závojů a kde jim vlastní vlasy nestačí, pomáhají si chlupy nebo vlákny rostlinnými. Dámy v Loandě splétají si vlasy v uzounké cůpky a přivazují je pak do kruhu kolem hlavy upevněného, tvoříce takto kolem čela svého takřka glorioln vlasů. Ženy v Aširu nosí vlasy úplně přiléhající a vzadu v hrubý rulík svázané. Za to protkávají je po stranách skvostnými jehlicemi a ověšují vzadu množstvím skleněných perlí. V copech libují si mnozí národové. Ale ne všichni nosí je vzadu jako Číňané. Maorové na příklad svazují vlasy na vrchu hlavy. Podobnou účesku nosí ženy Eskymáků. Stahují své tvrdé, rohovité vlasy v tuhý rulík, který se na temeni hlavy pevně svazuje. Při tom napouštějí si vlasy hojně tukem velrybím, sobím a jiným, jehož zápach tvoří o všem parfum jedině pro čich eskymácký. Se stejnou zálibou napouštějí mastnotou své bujné, lepé kadeře ženy malajské, avšak užívají k tomu libovonného oleje kokosového. Velmi rozšířeno je užívání ozdobných jehlic zlatých, stříbrných a jiných k protýkání kadeří. Číňanky a Japonky dodávají si dlouhými takovými jehlicemi, různým směrem kolem hlavy jejich trčícími, zvláštního pikantního vzezření, kteréž i dámy evropské k částečnému přijmutí této mody povzbudilo.

Ve snách...

Byl sychravý, nepříjemný podzimní den.

Seděl jsem ve vytopeném svém pokojíčku a úsilovně pracoval na delší práci, již vyžádal si redaktor jistého měsíčníku.

V tom někdo prudce zaklepe.

"Vejděte!"

A do pokoje vřítí se člověk vysoké postavy — pravý Herkules.

"Co si přejete, prosím?" pravím, prohlížeje si jemně oholenou, oválnou jeho tvář.

"Což pak mne už nepoznáváte?" zaharašt' to náhle vzduchem — "jsem Váš starý známý přec!"

"A vždyť to je pan N....! Ani jsem Vás poznat nemohl! Nu a co mně přinášíte?"

Pan N.... přistoupil blíže ke mně.

"Poslyšte, jste také trochu psychologem?"

"Nu tak trochu ano — ale moc ne!"

A zkoumavě zabodávám oči ve tvář nenadálého hosta....

Ten klidně usedl na pohovku a odkládaje klobouk, hovoří:

"Tak, poslyšte! Vy jste přece spisovatel — může se Vám to hodit. Zpracujte si to, jak chcete — já Vám povím jen to nejnutnější:

Je tomu právě půl roku, co ocitl jsem se bez zaměstnání. Továrna neměla práce a s dělnictvem propustila i mne.

Měsíc žil jsem z úspor — pak najednou to na mne ale trhlo. Neměl jsem na byt a musil se vystěhovat.

Bloudil jsem ulicemi a hledal byt nový. Než nikde nechtěli mne bez zálohy přijati. A tak nezbylo mi, než bloudit ulicemi.

Zkusil jsem vypůjčiti si od přátel, než žádný nemohl mně větší obnos zapůjčit — všichni stěžovali si na zlé časy. Zlatku, dvě mně ještě půjčili, více však nikde jsem nesehnal. A ten pakatel ovšem na byt nestačil.

A tak bloudil jsem ulicemi, opatřuje si aspoň nejnutnější potravu.

Noci probděl jsem obyčejně z počátku chodě — pad za pěkných nocí prospal jsem se venku v přírodě a když přituhlo, uchýlil jsem se do nočních kaváren.

Tam vzal jsem obyčejně noviny do rukou a dalo-li se, při panujícím hluku, dřímal jsem. Za týden byl jsem jako vyměněn. Ne na zevnějšku — o ten jsem odjakživa nedbal — ale uvnitř — na duchu!

Stával jsem se jaksi otupělým a vše viděl jsem v mlze.

Přirozený cit a citlivost ztratil jsem.

Pamatuji se na to živě: Jdu po ulici, potkávám přátele a známé — leč v nějakém divném světle — jako ve snu....

Když některý rozpředl se mnou rozhovor, odpovídám — odpovídám — — leč slova splývají mně se rtů jako voda z vodovodu. Přítel otevřel kohoutek a voda teče, poněvadž musí — a teče tak dlouho, pokud přítel neumlkne a kohoutek nezavře....

A slova — ta jsou taková matná — nepřirozená — — neživotná, řekl bych — taková mátožná fata morgana....

V hostinci neb v kavárně pak sotva usednu, už spím a kolikrát tak tvrdě že nemůže mne nikdo probudit!

Spím hodinu, dvě — pak najednou se probudím, ohlédnu a pozoruje-li mě někdo, i se zastydím....

Obyčejně vícekrát pak do takového lokálu jsem nešel....

Podivuhodno při tom je, že při tom náhlém, trhavém spánku praničeho se mně nezdálo....

Žádné sny — jen nepříjemné rozčarování.

Stalo se mi tak, že usnul jsem při chůzi a jdu — jdu, aniž by mi vadily zvýšené chodníky na rozcestích....

Někdy probudil jsem se u známých lokálů, kam ve spánku jsem došel....

Někdy stalo se mi také, že zůstal jsem ve spánku stát na ulici — leč podobný spánek nikdy dlouho netrval....

Stav tento trval plné čtyři měsíce.

Spánek můj nikdy netrval déle dvou, tří hodin denně....

A co všechno za tu dobu jsem provedl!

Vzpomenu-li na to dnes, tu uznat musím, že vše to dělo se nepřirozeně — skoro jako ve snách....

Stalo se mi též několikrát, že přes největší úsilí nemohl jsem sehnat ani na to nejnutnější.

A tu zašel jsem i k takovým lidem ke kterým bych nikdy za normálního stavu nebyl zašel!

To však jsou všechno jen maličkosti proti tomu, co stalo se mi později!

Po předchozích třech úplně prohdělých nocích, setkal jsem se jedné noci v kavárně s jedním svým zrádným přítelem.

Zrádným proto, poněvadž prokázal jsem mu svého času velkou službu a on velkým nevděkem mi odplatil.

Přisedl jsem mané k němu, puzen neznámou silou.

Oslovil jsem ho.

Odvětil mi vyhýbavě a jaksi nerad.

To mne rozčílilo.

Vstal jsem, sáhl do kapsy a než se nadál — vrazil jsem mu nůž do prsou.

Slabě jen vykřikl a skácel se k zemi....

V kavárně ovšem nastal rozruch.

Obklopili mne a poslali pro stráž.

Klidně — jakoby se pranic nebylo stalo — usedl jsem a než stráž přišla div že jsem neusnul....

Tak mne zmáhala únava a vysilenost.

(Podotknouti musím, že jsem po tři předcházející dni a noci pojedl pouze párek uzenáčů a housku!)

Nechal jsem se klidně odvést.

Hned při výslechu jsem usnul a musili mne budit, což se opakovalo.

Odložili tedy výslech a odvedli mne do cely.

Tam usnul jsem, sotva na lůžko dopadnuv, spánkem tak tvrdým, že dle tvrzení dozorcova nemohl mne vzbudit ani těmi nejradikálnějšími prostředky....

Spal jsem tehdy plné dva dni a dvě noci....

Jak věc dopadla — nemusím vám ani vypravovat.

Byl jsem úplně osvobozen.

Lékař uznal nepřirozený a chorobný stav můj — advokát toho využitkoval a výsledek toho byl — propuštění na svobodu!

Štěstí ovšem, že jak lékař tak i advokát byli psychology....

Nazvali můj duševní i fysický stav jakýms učeným jménem a vůbec užívali oba odborných jakýchsi výrazů.

Zeptejte se jich konečně na to — ti tomu lépe rozumějí než já — nevzdělanec!"

A jak přišel, tak zase odešel....

Ani jsem se ho neměl čas zeptat, co teď dělá a zamýšlí....

Různé zprávy.

§ Bouchačka. — Z Paříže se oznamuje: Kolik románů odehrává se každodenně ve světovém městě a kolik jich má špatný konec. Románek Rosy Laurierovy zasluhuje zde pak zmínky zvláště pro svůj nevšední konec. Obvyklá scenerie: na Place des Fetes, za parkem Battes Chaumont, podkrovní světnička s květináči v okně, pokojík, v jakém bydlívaly Jenny l'Ouvriere a Mimi Pinson. Rosa Laurierova, 17letá, svěží jak růžička, sestupovala každodenně s výšin Bellevillu do modního závodu, kde byla zaměstnána. Na cestě do závodu seznámila se s mladým obchodním příručím a netrvalo dlouho a známost mimochodem proměnila se v milostný poměr. Ale milý Anatol neměl nijaké vážné úmysly. Nestálý jak motýl poletoval od kvítka ke kvítku a také naše růžička byla záhy opuštěna. Upadla ve chmurné zoufalství a odhodlala se, že učiní svému mladému životu konec. Odebrala se k obchodníku se zbraněmi a žádala jej o revolver. Zbrojíř byl znalec lidí, poznal podle zasmušilé tváře její, co zamýšlí. "Vezměte tuto pistolku zde, slečno," pravil. "Je to příležitostná koupě, ale ujišťuji vás, že střílí znamenitě a nepřál bych si věru, dostat střelu z její hlavně do těla." — Rosa dala si říci, koupila pistolku a žádala zbrojíře, aby ji pečlivě nabil.— "Buďte bez starosti, slečno," odpověděl zbrojíř a ochotně vyhověl jejímu přání. Dívka vzala nabitou zbraň, šla domů a jedva přišla do svého pokojíku, přitiskla pistolku ke skráni a stiskla spoušť. Zatřeskla silná rána a poděšení sousedé vrazili do bytu sebevražednice. Dívka ležela bez smyslů na zemi a světnice naplněna byla nikoliv dýmem střeleného prachu, nýbrž silnou vůní heliotropového prášku. Dívka snadno vzkříšena ze mdloby, vzniklé rozčilením — vražedná zbraň nespůsobila jí nijaké pohromy. Pistole, kterou ji zbrojíř prodal, byla rekvisita pro salonního kouzelníka a tak tragický román milé Rosy skončil vesele. Ovšem přišel na zprávu o sebevraždě také policejní komisař a ten vida, jak vše skončilo, udělil dívce otcovské napomenutí a dívka mu slíbila, že zůstane na živu.

§ Spící tanečnice. V Paříži vyvolávají živý zájem vědecké pokusy se slečnou Madeleinou L., která v "magnetickém spánku" provozuje taneční své umění, které do jisté míry připomíná ideje miss Isadory Duncanové. Emile Berr vypravuje o tom ve "Figaru": Madeleine L. přioděna byla měkkou vzdušnou látkou po způsobu antickém. Posadila se a byla uspána několikráte opakovaným třením. Velké oči měla otevřené, ale strnulé, ruce volně a měkce svislé. Pokus konal se v atelieru Augusta Rodina. Universitní profesor Edmond Flegenheimer seděl u klavíru. Při prvních zvucích se zvedla "spící tanečnice" jaksi celá vznícená hudbou a melodie řídila její pohyby. Posuňky a výrazem tváře se zdála přidávati života Chopinovu "smutečnímu pochodu" — její mimika rovnala se recitraci: každý posuněk vyjadřoval krásu slova i význam věty. Podobně tančila, vyjadřovala mimikou arie ze "Židovky" a jiných velkých skladeb hudebních. Když procitla, stěžovala si toliko na mírnou ochablost, ale ta prý jest jí příjemna.

§ Srážka s velrybou. — Škotský parník "Fingal" měl na své plavbě k Western Isles tak prudkou srážku s velrybou, že otřes pocítěn byl po celé lodi. Parník se zapotácel, jakoby byl narazil na skalisko a poděšení cestující vyběhli na palubu. Avšak kapitánovi a důstojníkům záhy se podařilo přesvědčiti je, že loď neutrpěla nijaké pohromy. Velryba, jak se zdá, při srážce pochodila méně kale, neboť zmizela ihned po srážce pod hladinou a předpokládá se, že byla nárazem usmrcena.